

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 134/2012-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – S., H., Č., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 51 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6 C 120/1998 z 25. marca 2004, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 141/2009 z 29. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – S., H., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie čl. 51 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 120/1998 z 25. marca 2004 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 264/2008 z 11. marca 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 141/2009 z 29. júna 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bola zamietnutá určovacia žaloba sťažovateľa o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu popisuje okolnosti, ktoré majú odôvodňovať opodstatnenosť jeho určovacej žaloby, poukazuje na pochybenia okresného súdu a krajského súdu, nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v jeho napadnutom uznesení o neexistencii dôvodov svedčiacich v prospech prípustnosti ním podaného dovolania podľa § 237 písm. d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktorého prípustnosť podľa § 237 písm. d) OSP odôvodňoval tým, že v tej istej veci už rozhodol právoplatne správny orgán, a tiež vo veci konajúce súdy nerešpektovali právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Hodonín sp. zn. 7 C 669/96 z 5. mája 1997. V súvislosti s prípustnosťou jeho dovolania podľa § 237 písm. f) OSP namietal, že krajský súd ako súd odvolací nenariadil pojednávanie vôbec a *„porušil aj právo účastníka byť prítomný na pojednávaní“*. Týmto postupom krajského súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti namietal, že súdy nevyhodnotili a nepreskúmali dôkazy, ktoré navrhoval, a ďalej vytýkal aj to, že *„odvolací súd bol povinný na všetky tieto procesné úkony žalobcu – odvolateľa primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade*

s platným procesným poriadkom“. Sťažovateľ vlastne namieta nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol ústavnému súdu, aby rozhodol týmto nálezom:

«1. Okresný súd vo Zvolene ako porušovateľ v 1. rade, Krajský súd v Banskej bystrici ako porušovateľ v 2. rade a Najvyšší súd SR ako porušovateľ v 3. rade, porušili základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces garantovaný Ústavou SR v čl. 51, 48, 47 a 46 a garantovaný v čl. 6 ods. 1 „Dohovoru“.

2. Žiadame, aby ÚS SR vydal „Nález“ (rozhodnutie) ktorým z r u š í Uznesenie NS SR sp.zn. 1 Cdo 141/2009 zo dňa 129.6.2011, z r u š í Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15 Co 264/2008-1035 zo dňa 11.3.2009 a z r u š í aj Rozsudok Okresného súdu Zvolen sp.zn. 6 C 120/98-630 zo dňa 25.3.2004 a vec vráti na ďalšie konanie.

3. ÚS SR sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 900 000,-Eur pre pretrvávajúci stav právnej neistoty, straty majetku a za útrapy spôsobené porušovaním základných ľudských práv v konaní a rozhodovaní, ktoré zavinili svojimi nespravodlivými rozhodnutiami porušovateľa v 1., 2. a v 3. rade.

4. Porušovateľa v 1., 2. a v 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť priznané primerané finančné zadosťučinenie pre sťažovateľa vo výške 900 000,- Eur, na účet advokáta JUDr. J. H., a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto „Nálezu“ ÚS SR.»

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich už uvedených práv rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd považoval za nevyhnutné zaujať postoj k nedostatkom petitu sťažnosti sťažovateľa. Sťažovateľ namietal porušenie svojho „základného práva na spravodlivý súdny proces garantovaný Ústavou SR v čl. 51, 48, 47 a 46 a garantovaný v čl. 6 ods. 1 Dohovoru“ napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu bez toho, aby príslušné články ústavy označil aj odsekmi. Ústavný súd tento nedostatok petitu preklenul aj bez výzvy na odstránenie tohto nedostatku a vychádzajúc z celkového obsahu sťažnosti ustálil, že sťažovateľ podľa obsahu sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namietal a odôvodnil najmä porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie svojej záležitosti v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namietal a odôvodnil porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha v návrhu

na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení ďalších základných práv (napr. podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy, k porušeniu čl. 51 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a označeného článku ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozhodnutie okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv v tom, že krajský súd nepreskúmal a nevyhodnotil dôkazy, ktoré navrhoval, a nedostatočne arbitrárne odôvodnil svoje rozhodnutie. Ďalej sťažovateľ vytýkal krajskému súdu, že na prerokovanie jeho

odvolania nenariadil pojednávanie, v dôsledku čoho tiež malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

2.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktoré nemožno posudzovať izolovane a ktoré podľa judikatúry tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05), dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nevyhovel nároku sťažovateľa, a zároveň tým aj reagoval na jeho námietky. Rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m.

I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v rozsudku krajského súdu nezistil. Sťažovateľov nesúhlas s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

K sťažovateľovej námietke, že krajský súd nepreskúmal a nevyhodnotil dôkazy, ktoré navrhoval, ústavný súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Takýmto predpisom je v posudzovanom prípade Občiansky súdny poriadok. Dôvodom zamietnutia určovacej žaloby sťažovateľa podľa § 80 písm. c) OSP, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ako aj krajského súdu, bolo zistenie, že na požadovanom určení, ktorého sa sťažovateľ svojou žalobou domáhal, nebol naliehavý právny záujem, a to v dôsledku nevykonateľného petitu, ktorý naformuloval sám sťažovateľ. Z uvedeného dôvodu je preto akceptovateľný právny záver uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, že naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit, pričom bolo nesporné, že v čase rozhodnutia súdu prvého stupňa už na liste vlastníctva neboli zapísané nehnuteľnosti – budovy a stavby, ku ktorým sťažovateľ žiadal určiť vlastnícke právo, čo zakladá nedostatok naliehavého právneho záujmu na takomto určení. V nadväznosti na uvedené, v prípade zamietnutia žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení je vylúčené, aby súd takýto návrh súčasne preskúmal aj po vecnej stránke. Inými slovami, procesná neprípustnosť žaloby zakladá prekážku vecného preskúmania žaloby. Z tohto dôvodu krajský súd za danej procesnej situácie urobil správne, ak neskúmal a nevyhodnocoval dôkazy navrhované sťažovateľom z vecného hľadiska. Ústavný súd tak považoval túto námietku sťažovateľa za nedôvodnú.

K ďalšej námietke sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorá mala spočívať v tom, že krajský súd porušil právo sťažovateľa byť prítomný na pojednávaní a na verejné vyhlásenie rozsudku, ústavný súd poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej najvyšší súd reagujúc na zhodnú námietku sťažovateľa uviedol:

„K vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedenému tvrdeniu žalobcu 1/, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O.s.p. treba uviesť, že povinnosť predsedu senátu dovolacieho súdu nariadiť na prejednávanie odvolania pojednávanie, zakotvená v ustanovení § 214 ods. 1 O.s.p., sa bezpodmienečne vzťahuje iba na prípady, ak ide o odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Nakoľko v danom prípade odvolací súd síce rozhodoval o odvolaní žalobcov proti rozhodnutiu vo veci samej, ale súčasne pre povinnosť predsedu senátu dovolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie, nebol splnený ani jeden zo zákonom taxatívne vymedzených predpokladov podľa písm. a/ až c/ § 214 ods. 1 O.s.p. (keď skutkový stav zistený v rozsahu dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa bol zrejme postačujúci aj pre rozhodnutie dovolacieho súdu; dôvody pre nariadenie pojednávania na prejednanie odvolania podľa § 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. v prejednáwanej veci neprichádzali do úvahy), postupom v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., t.j. rozhodnutím o tomto odvolaní bez nariadenia pojednávania, neodňal odvolací súd (žalobcom) žalobcovi 1/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.“

Ústavný súd v takto prezentovanom právnom názore a z neho vyplývajúcich záverov najvyššieho súdu neidentifikoval žiadnu svojvôľu ani arbitrárnosť a v okolnostiach prípadu považuje v tejto časti napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za vecne i právne správne a ako také aj za súladné s ústavnými požiadavkami kladenými na súdne rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3, čl. 47 a čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

K namietanému porušeniu základných práv obsiahnutých v uvedených článkoch ústavy sťažovateľ neuviedol žiadne dôvody ani právnu argumentáciu. Ústavný súd pripomína, že okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať

najmä právne argumenty, ktoré by mohli odôvodňovať vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa, tieto však sťažovateľ neuviedol. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho označených základných práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k jeho namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené nedostatky sťažnosti v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou, pri ktorej posudzoval nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 206/2010), sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Navyše, ústavný súd uvádza, že aj v prípade absencie tohto nedostatku sťažnosti by bol nútený konštatovať neopodstatnenosť sťažnosti sťažovateľa v tejto časti, pretože medzi týmito označenými základnými právami a napadnutým rozsudkom krajského súdu už prima facie nie je žiadna relevantná súvislosť.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

3.1 Sťažovateľ, ako už bolo uvedené, podal dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktoré založil na dôvodoch prípustnosti podľa § 237 d) a f) OSP, pričom dôvod prípustnosti svojho dovolania podľa § 237 d) OSP odôvodnil tým, že v tej istej veci už rozhodol právoplatne správny orgán, a tiež tým, že vo veci konajúce súdy nerešpektovali právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Hodonín sp. zn. 7 C 669/96 z 5. mája 1997. V súvislosti s prípustnosťou jeho dovolania podľa § 237 písm. f) OSP namietal, že krajský súd ako odvolací súd nenariadil pojednávanie vôbec a „porušil aj právo účastníka byť prítomný na pojednávaní“. Týmto konaním krajského súdu mu údajne bola odňatá možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vychádzajúc z tejto časti odôvodnenia sťažnosti pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu najprv z hľadiska týchto označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00). Len výnimočne by otázka splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi mohla byť predmetom kritiky zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone.

Podľa § 237 písm. d) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Potom, ako sa najvyšší súd vysporiadal s neprípustnosťou dovolania podľa § 238 OSP, posudzoval prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. d) OSP s prihliadnutím na dôvody, ktoré sťažovateľ uvádza v dovolaní, a v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: *«Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.) alebo prv začatého konania (§ 83 O.s.p.) patrí k podmienkam konania. Ak súd zistí, že v tej istej veci už bolo právoplatne rozhodnuté alebo začalo prv konanie, konanie bez ďalšieho zastaví (§ 104 ods. 1 O.s.p.). Prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo prv začatého konania je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, teda o to isté, o čo išlo v skoršom právoplatne skončenom konaní, resp. ide v inom konaní. Totožnosť veci charakterizujú určité znaky, ktoré musia byť dané zároveň a sú nimi: totožnosť osôb a totožnosť predmetu konania. Pokiaľ z týchto znakov chýba čo i len jeden, nejde o tú istú vec, takže skoršie rozhodnutie alebo prebiehajúce iné konanie nemôže zakladať prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prv začatého konania. Vychádzajúc z uvedeného, námietka dovolateľa o existencii procesnej vady v zmysle § 237 písm. d) O.s.p. je nedôvodná, pretože, ako vyplýva z obsahu spisu, rozsudok Okresného súdu v Hodoníne z 5. mája 1997 sp.zn. 7 C 669/96 je rozhodnutím v spore medzi, v tejto prejednávanej veci, žalobkyňou.2/ a žalobcom 1/, o neplatnosť právneho úkonu (konkrétne o neplatnosť právneho úkonu, ktorým žalobca 1/, vtedy v postavení žalovaného, ako spoločník Ž. s.r.o., B., vnáša ako nepeňažný vklad do tejto spoločnosti časť podniku Ž. so sídlom v B. a to v rozsahu, ako ho získal na základe zmluvy o predaji podniku zo dňa 30. apríla 1992 a to formou dodatku č. 1 o zmene spoločenskej zmluvy v čl. IV., bod 5 - pozn. dovolacieho súdu) a pokiaľ ide o dovolateľom uvádzané právoplatné rozhodnutia „správneho orgánu“ zo 7. augusta 1995 a 4. februára 1998, tieto nie sú spôsobilé založiť prekážku veci.»*

Z uvedeného je zrejmé, ako najvyšší súd posúdil námietky sťažovateľa, ktoré mali svedčiť v prospech prípustnosti jeho dovolania podľa § 237 písm. d) OSP. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré viedli najvyšší súd k záveru o neprípustnosti sťažovateľovho dovolania z dôvodu § 237 písm. d) OSP, ústavný súd konštatuje, že závery uvedené v odôvodnení

napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno hodnotiť za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Ústavný súd preto konštatuje, že najvyšší súd svoj názor odôvodnil vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom.

Sťažovateľ ďalej v dovolaní namietal, že mu postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať, keď krajský súd nenariadil pojednávanie na prerokovanie jeho odvolania, čo sťažovateľ považoval za dôvod prípustnosti svojho dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Ústavný súd k tejto námietke sťažovateľa už zaujal stanovisko v bode 2.1 odôvodnenia tohto rozhodnutia, na ktoré zároveň aj poukazuje.

Ústavný súd preto konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania z dôvodov namietaných sťažovateľom je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V citovaných častiach odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť.

Keďže neboli splnené procesné podmienky na to, aby sa najvyšší súd dovolaním zaoberal po vecnej stránke, odmietnutím dovolania z dôvodu neprípustnosti najvyšší súd neodňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom ani neposúdil námietku sťažovateľa podľa § 237 písm. d) OSP arbitrárne, a preto neporušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3.2 Ústavný súd v súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3, čl. 47 a čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu poukazuje na tie isté dôvody odmietnutia sťažnosti, ktoré sú uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia v bode 2.2. Keďže sťažovateľ vo vzťahu k uvedeným základným právam neuviedol žiadne dôvody ani právnu argumentáciu, bolo potrebné odmietnuť aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní

podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

4. Sťažovateľ v petite sťažnosti namietal vo vzťahu k rozhodnutiam všetkých v jeho veci konajúcich súdov aj porušenie svojho základného práva na spravodlivý súdny proces garantovaný „*Ústavou SR v čl. 51...*)“.

Ústavný súd poukazujúc na absenciu odôvodnenia aj tejto sťažostnej námietky predovšetkým musí zdôrazniť, že čl. 51 ústavy je spoločným ustanovením k prvej a druhej hlave ústavy a ako taký neobsahuje pozitívnu úpravu základných práv. Odsek 1 tohto článku ústavy je interpretačným pravidlom na uplatňovanie niektorých základných práv podľa druhej hlavy ústavy a odsek 2 je splnomocňovacím ustanovením ústavodarcu. Ústavný súd preto bez bližšieho odôvodňovania považuje aj túto časť sťažnosti za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. marca 2012